

ního soudu v Užhorodě, a nelze návrh (žádost) proti jeho vůli rozšířiti, ježto při několika odsouzeních není ani nutné žádati o současné zahlázení všech těchto odsouzení, což jest vidno z ustanovení §§ 4 (2) a 5 cit. zákona; § 4 (2) zákona čis. 111/1928 Sb. z. a n. připouští totiž zahlázení předcházejících odsouzení i beze zahlázení posledního odsouzení, došlo-li k poslednímu odsouzení jen pro přestupek nebo pro přečin nepatrného významu a nespočívající na nízké nebo nečestné pohnutce. § 5 pak pokládá odsouzeného, je-li odsouzení zahlázeno, na dále za osobu soudně zachovalou, pokud tomu nepřekáží jiné ještě nezahlázené odsouzení. Ježto odsouzení, o jehož zahlázení odsouzený žádá, bylo vysloveno brigádním soudem v Užhorodě, jest podle § 8 odst. 2, věta druhá citovaného zákona k rozhodnutí o žádosti D-y za zahlázení tohoto odsouzení příslušným vojenský soud.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací oznámil Nejvyššímu vojenskému soudu, že úplně sdílí jeho názor z důvodů uvedených v připsi, zvláště když Nejvyšší soud jako soud zrušovací v rozhodnutí sb. n. s. tr. čis. 1059 zastává stanovisko, že je odsouzenému ponecháno na vůli, zda chce se domáhati odčinění některého z odsouzení či odsouzení všech, a soudu je se omeziti jen na rozhodování v rozsahu žádosti, a nový zákon čis. 111/28 neobsahuje ustanovení, z nichž by plynula neudržitelnost tohoto stanoviska, zaujatého ovšem ještě za platnosti zákona ze dne 21. března 1918, čis. 108 ř. zák.

Čís. 3534.

Úvahy o tom, jaký jest význam prominutí trestu milostí presidenta republiky a osvědčení se odsouzence jednak s hlediska § 46 b) tr. zák., jednak s hlediska § 1 zákona o podmíněném odsouzení, jsou výronem právně posuzující činnosti soudu, k jejímž výsledkům se nevztahuje vůbec zmatek čis. 5 § 281 tr. ř.

Není závady, by si nalézací soud neopatřil spisy o předchozích trestech, které byly amnestií nebo osvědčením odčiněny, a nepřihlížel k nim při výroku o podmíněném odsouzení.

Pro otázku, má-li býti výkon trestu podmíněně odložen, jest rozhodnou jen povaha pachatele a souzeného skutku.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Zm I 108/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. ledna 1929, jímž byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák. a nevyhověl odvolání obžalovaného do nepodmínečného odsouzení mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatekem § 281 čis. 5 tr. ř. napadá stížnost věty rozsudku, že jest stěžovatele pokládati za zachovalého, protože jeden z obou předchozích trestů podléhá amnestii a ohledně druhého se stěžovatel osvědčil, a že vzhledem na tyto předchozí tresty, třebas prominuté, není podmínek pro

podmíněný odklad výkonu trestu. Obě věty jsou výsledkem úvah o tom, jaký jest význam prominutí trestu milostí presidenta republiky a osvědčení se odsouzence jednak s hlediska § 46 b) tr. zák., jednak s hlediska § 1 zákona o podmíněném odsouzení, tudíž výronem právně posuzující činnosti soudu, k jejímž výsledkům se však zmatek čís. 5 vůbec nevztahuje, jednáje jen o výroku o skutečnostech, o výsledcích činnosti skutkově zjišťovací. Netřeba proto vypořádati se s příslušnou částí vývodů stížnosti již při rozhodování o tomto opravném prostředku, to tím méně, ano nejde ani o věcné uplatňování zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř., poněvadž nalézací soud odpírá obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu s poukazem na jeho dřívější život, tudíž z důvodu arbitrárních, z důvodů volné úvahy, takže vývody stížnosti jest považovati za provedení opravného prostředku odvolání, jež obžalovaný ostatně též podal a o němž bude řeč. Pochybenou jest i výtká stížnosti, že »řízení« jest zmatečným podle § 281 čís. 2, čís. 3, čís. 4 § 281 tr. ř., protože si soud první stolice po skončeném »vyšetřování« opatřil spisy o předchozích trestech, které byly amnestií a osvědčením odčiněny, pokud se týče moci zákonné fikce vůbec již neexistují, a přihlížel k nim ve výroku o podmíněném odsouzení. Nejdeť ve spisech o předchozích trestech o spis, osvědčující neplatný úkon vyhledávací nebo vyšetřovací, jehož čtení při hlavním přelíčení má na zřeteli § 281 čís. 2 tr. ř.; není ani, jakž předpokládá § 281 čís. 3 tr. ř. zákonného předpisu, který by zakazoval čtení spisů o předchozích trestech obžalovaného s výslovnou pohružkou zmatečnosti.

Odvolání obžalovaného z výroku o podmíněném odkladu trestu nebylo vyhověti. Odvolatel jest na omylu, maje za to, že amnestií zanikly veškeré následky odsouzení stěžovatele rozsudkem okresního soudu v Boru ze dne 11. dubna 1928. Rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928 byl, jelikož byl oním rozsudkem uložen trest nepodmíněně, prominut jen trest (čl. II.) a za určitého předpokladu i některé následky odsouzení v čl. V. výčetmo uvedené. Na skutečnosti odsouzení, pokud se týče na další jsoucnosti odsuzujícího rozsudku nebylo amnestií nic změněno. Tím, že se obžalovaný ohledně odsouzení rozsudkem okresního soudu v Boru ze dne 9. února 1927 osvědčil, jak vyslovil tento soud usnesením ze dne 4. června 1928, neuvědomiv si shora uvedeného druhého odsouzení (§ 6 čís. 4 zák. o podm. odsouzení), nastal — nehledíc ani k tomu, že může vzhledem na trestní věc nyní projednanou dojít k dodatečnému nařízení výkonu trestu podle § 18 odst. 2 zákona o podm. odsouzení — jedině ten účinek, že se pokládá za to, že stěžovatel nebyl odsouzen (§ 1 odst. 2 zákona o podm. odsouzení). Zjištění odsuzujícího rozsudku, že stěžovatel spáchal trestný čin uvedený v rozsudku, ohledně něhož nastalo osvědčení, trvá nerušeně dále a nutno ho dbáti zvláště, dojde-li při novém odsouzení k řešení otázky o podmíněném odkladu trestu, jakž plyne z § 2 odst. 2 cit. zákona. Právem měl proto soud první stolice za to, že jest přihlížeti k předchozím trestům odvolatele a právem mu odepřel dobrodiní podmíněného odkladu trestu, ano jde o třetí provinění se proti bezpečnosti cizího majetku a projevenému

tak zjevnému sklonu jeho k činům tohoto rázu nelze účinně čeliti pouhou výhrůžkou trestu. K dalším vývodům odvolání se podotýká, že pro otázku, má-li býti výkon trestu podmíněně odložen, jest rozhodnou jen povaha pachatele a souzeného skutku, nikoli i ohled na nevinnou rodinu a následky, jež jí z výkonu trestu nastanou.

Čís. 3535.

Řidič automobilu má, jede-li neznámou mu cestou (v uzavřené osadě) počítati stále s možností, že se ocitne se svým vozidlem na místech, kde nesmí jeti rychleji než 6 km za hodinu (§ 46 min. nař. čís. 81/1910), na př. na křižovatce, nebo že nastane dokonce nutnost, by rychlost jízdy ještě značněji zmírnil, po případě zůstal státi a zarazil motor; musí proto jeti zvlášť opatrně, by zůstal pánem rychlosti svého vozidla.

I jízda nákladním automobilem za okolností zvláště nebezpečných spadá pod ustanovení § 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Zm I 171/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S právním názorem rozsudku, že obžalovaný měl, jel-li, jak tvrdil, cestou mu neznámou, jeti zvláště opatrně, by zůstal pánem rychlosti svého vozidla a mohl je v případě nutnosti ihned zastaviti, jest souhlasiti; neboť, nehledíc k tomu, že tento názor odpovídá plně § 45 min. nařízení čís. 81/1910, jenž obsahuje základní předpisy o povinnostech řidiče jízdního silostroje vzhledem k bezpečnosti dopravy, musí řidič automobilu, jenž jede v uzavřené osadě cestou mu neznámou, počítati neustále s možností, že se ocitne se svým vozidlem na místech, kde se nesmí podle druhého odstavce § 46 nařízení jezdit rychlostí přes 6 km za hodinu, na příklad na křižovatkách, nebo že nastane dokonce nutnost, by rychlost jízdy ještě značněji zmírnil, po případě zůstal státi a zarazil motor. Podle skutkových zjištění rozsudkových jel však obžalovaný v uzavřené osadě, kde podle toho, co shora uvedeno, nesmí se jezdit větší rychlostí než 15 km za hodinu, rychlostí 15 km značně převyšující, a to dokonce i na křižovatce, na níž nesměl jeti rychleji než 6 km za hodinu, a jel mimo to tak neopatrně, že si křižovatky, na níž došlo k úrazu Bedřicha Ch-a, před touto nehodou vůbec nevšiml.

Namítá-li zmateční stížnost, že čin obžalovaného byl neprávem podřazen pod ustanovení § 337 tr. zák., uplatňuje tím zřejmým poukazem zmatek podle § 281, čís. 10 tr. ř. Zmatek ten shledává v tom, že rozsudek podřadil skutek obžalovanému za vinu kladený i pod ustanovení § 337